

KAPITEL 2

En halv time efter kommer to betjente. De skriver alt ned, hvad Simone fortæller. De er især interesserede i at vide, hvordan fyren så ud.

Da Simone er færdig, siger en betjent:

„Ham har vi hørt om før. Rigtig mange gange endda. Desværre kender vi ikke hans navn. Vi ved heller ikke, hvor han bor. Kun at han laver mange overfald i området ved City-stationen. Det sker altid, når det er mørkt.

Det undrer os, at han aldrig er blevet fanget på overvågningsvideoerne. Måske ved han, hvor de er sat op og undgår dem.

Vi kan desværre ikke gøre mere lige nu.

Men i morgen skal du komme ind på stationen med din far eller mor. Så ser vi på videoen fra stationen, hvor du stod af. Måske er der bid denne gang.“

Da betjentene er kørt, taler Tobias og Simone længe om overfaldet. De er stadig oppe, da deres far og mor kommer hjem. De bliver oprørte over at høre, hvad der er sket, og er kedde af, at de ikke kunne hente hende.

Hendes far giver hende et knus. „Det er godt, at der ikke skete dig noget. Jeg troede, at det var sikkert at tage med S-toget. Det er det bare ikke mere. Næste gang henter jeg dig.“

„Tænk ikke mere på det,“ siger Simone.

„Der skete mig ikke noget. Men kæden og hjertet ...“

„Du får en ny guldkæde,“ bryder hendes mor ind.

„Det vil jeg ikke,“ siger Simone. „Jeg vil have hjertet og kæden tilbage. Det er en gave fra mormor.“

„Du skal nok ikke regne med at få det igen,“ siger hendes far. „Røveren har måske allerede solgt det. Vi køber noget nyt til dig.“

„Det skal I ikke,“ siger Simone. „Jeg vil have det, han stjal.“

Hun har allerede udtænkt en plan for, hvordan hun skal få det. Den holder hun for sig selv. Voksne skal ikke vide alt.

Næste dag er hun hos politiet med sin mor.

De taler med den samme betjent, som var hos dem i går. Han har nogle videoer klar og sætter den første på.

„Vi begynder med den fra Søvær Station,“ siger han. „Du er den første, der går ud af toget. Her går du ned ad trappen. Klokkeren er 21.45. Lagde du mærke til manden, der gik bag dig?“

Simone ryster på hovedet. „Nej, men det er heller ikke ham, der overfaldt mig.“

„Det ved jeg,“ siger betjenten. „Men måske har han set ham, der gjorde det. Hvad med kvinden der går bag manden?“

„Nej,“ siger Simone og ser på hende. „Hun må have siddet i en anden kupé.“

„Okay,“ siger betjenten og spoler.

Billedet flimrer på skærmen, men der er

ingen personer at se. Nederst skifter nogle tal lynhurtigt. De viser tiden. Næste gang videoen bliver stoppet, viser uret 21.59.

„Det var på det tidspunkt, din bror ringede til os,“ siger betjenten. „Du var altså kommet hjem. Men vi har ikke set ham, der overfaldt dig, forlade stationen. Er du sikker på, at det var ham, du så i toget?“

„Ja, helt sikker.“

„Så har han ikke forladt stationen-samme vej som dig,“ siger betjenten. „Det forstår jeg ikke. Se lige denne her video.“

Videoen er inde fra toget. Tiden viser 21.25. Det var på det tidspunkt, hun steg på toget på Solhøj.

Simone ser sig selv sætte sig i nærheden af de to kvinder, der talte sammen. Dem husker hun tydeligt. Hun husker også, at hun blev lidt urolig, da de stod af på Nytorv.

Kort efter ser hun, at døren til kupéen går op. En sortklædt fyr kommer ind og går hen mod hende.

„Det er ham,“ udbryder hun.

Selv om han er filmet bagfra, er hun helt sikker. Det gyser i hende ved gensynet.

Hendes mor lægger armen om hende. „Så, så, Simone, du skal ikke være bange. Der sker ikke noget nu.“

„Det er ham,“ gentager hun. „Jeg kan se det på måden, han går.“

„Okay,“ siger betjenten. „Der er lige et par videoer mere, jeg vil vise dig.“

Men han er ikke at se på nogle af dem. Der- efter skal hun igen forklare, hvad der skete.

Da det er skrevet ned, får de lov til at gå.

Simone siger farvel til sin mor og går i skole.

Det bliver en rigtig dum dag. Hun kan ikke lade være med at tænke på overfaldet. Hver gang dukker det uhyggelige ansigt op.

Da hun kommer hjem fra skole, fortæller hun Tobias om videoerne. Hun siger også, at hun vil forsøge at få guldkæden og hjertet igen.

„Jeg tager ud til de guldsmede, der handler med brugte smykker. Måske er det der. Det er let at genkende hjertet, fordi mit navn er gra- veret i det.“

„Yes,“ siger Tobias. „Jeg går med.“

KAPITEL 3

Simone søger på nettet og ser, at der er to butikker i byen, der handler med brugte smykker.

Den første, de besøger, ligger midt på hovedgaden. Vinduerne er fulde af helt nye, skinnende smykker. I et lille vindue ved siden af ligger en masse gamle smykker.

Men der er ingen kæde med et hjerte.

„Vi går ind og spørger,“ siger Simone.

En klokke bimler, da de går ind, og en mand kommer ud fra baglokalet.

„Hej,“ siger Simone. „Jeg vil høre, om du har et hjerte og en guldkæde? Altså brugt.“

„Ja, det har jeg,“ svarer manden. Han tager en bakke frem og sætter på disken. „Hvor stort skal det være?“

„Det skal være som det her,“ siger hun og tager et hjerte op. Hendes navn står ikke på det, så hun lægger det igen.

„Hvorfor køber du så ikke det der? Det er måske et bestemt hjerte, du leder efter?“

„Ja,“ siger hun. „Det blev stjålet fra mig i går. Og mit navn står på det.“

„Jeg handler ikke med stjalne ting,“ siger manden og lægger smykkerne tilbage på bagen. „Prøv i Brians antik nede ved havnen. Måske finder du det der.“

Simone siger tak, og de går ned i havnen. De finder hurtigt Brians antik. Den ligger i en kælder og er ikke ret stor.

I et vindue ligger nogle brugte smykker på et rødt, falmet og støvet klæde.

„Hej,“ siger en mand, da de åbner døren.

Han er ikke ret høj, men kraftig, nærmest fed. Han står bag disken og ser venligt på dem.

„Hvad kan jeg hjælpe med?“

„Jeg vil høre, om du har en tynd guldkæde med et hjerte,“ siger Simone.

„Et hjerte,“ gentager han eftertænksomt.

„Jeg fik stjålet mit i går,“ siger Simone.

„Nu vil jeg have et andet i stedet.“

„Det kan jeg godt forstå,“ siger manden.
Han holder en lille pause. „Hvad hedder du for resten?“

„Jeg hedder Simone. Hvorfor det?“

„Jeg har ikke noget hjerte nu, men du kan få besked, hvis jeg får et hjerte engang. Hvis du giver mig dit telefonnummer, så ringer jeg.“

„Det kan være lige meget,“ siger Tobias.
„Vi kommer igen en anden dag. Hej.“

Han hiver Simone ud af butikken og op på gaden.

„Han har det,“ siger Tobias ophidset. „Da du sagde, hvad du hed, vidste han, det var dit. Hvis du havde sagt et andet navn, så havde han vist dig det.“

„Tror du?“ siger Simone.

„Jeg er helt sikker. Han sælger stjålne varer, og han har også kæden og dit hjerte. Jeg får en idé.“

„Hvad går den ud på?“

„Vi går på jagt efter ham, der overfaldt dig.“

„Du er ikke rigtig klog,“ siger Simone.
„Han er meget højere end dig og stærkere. Glem det.“

„Jeg har ikke tænkt mig at slås med ham,“ siger Tobias.

„Hvad vil du så?“

„Jeg vil tage med toget nogle aftner, til jeg finder ham. Der er ikke så mange, der svarer til din beskrivelse. Når jeg ser ham, følger jeg efter og ser, hvor han bor.“

„Det gør du altså ikke. Du får heller ikke lov af far og mor.“

„Det var kun dig, der ikke måtte tage alene med toget. Hvis jeg følges med Oliver, får jeg lov. Desuden er det ikke farligt. Han tør ikke gøre os noget, når vi er to.“

„Du er dum, hvis du gør det.“

„Okay, så er jeg dum.“

KAPITEL 4

Næste aften finder Tobias på en historie om, at han og Oliver skal til et møde i en fodboldklub. Oliver har gjort det samme, og nu sidder de i toget.

De synes ikke om at lyve. Men i aften var det nødvendigt. Det er det nogle gange. Især når det gælder om at finde Simones halskæde.

De stempler deres billetter. Nu har de to timer til at gå på jagt.

Da de når City, står de af. Det er herfra, toget kører under jorden. Det er også her, Tobias tror, at ham, de er på jagt efter, holder til.

„Vi sætter os her og venter,“ siger Tobias.
„Jeg tror, han kommer forbi. Han er nok på jagt efter et nyt offer.“

Der er mange mennesker. Nogle er på deres egen alder, de fleste er voksne. Men netop ham, de leder efter, ser de ikke.

„Jeg tror, vi skal videre til Åvejen,“ siger Oliver, da de har ventet i ti minutter. „Den er ret skummel. Det er nok dér, han holder til.“

„Okay,“ siger Tobias. „Det gør vi.“

De stiger på det næste tog. Da det kører ind under jorden, bliver de super opmærksomme. De stirrer ud ad vinduerne for at se, om der går nogle derude.

Farten på toget og mørket gør det umuligt at se noget. Det eneste, de ser, er lamper og grå vægge. Lidt efter er de på Åvejen, hvor de står af.

Det er en skodstation med masser af graffiti. Her er der ikke så mange mennesker, og ingen der passer på Simones beskrivelse.

De går lidt rundt, men opgiver til sidst. Det var for optimistisk at tro, at de bare skulle tage en tur med toget for at finde ham.

„Vi tager videre til Nytorv,“ siger Oliver.
„Der kører toget stadig under jorden. Hvis han heller ikke er der, så er jeg blank.“

De tager det næste tog og står af på Nytorv.

Her er der mange mennesker. De går søgende rundt, men ser ikke ham, de leder efter. De ender helt ude på perronen, hvor togene kører ind i tunnelen.

På den sidste bænk sidder en dreng på deres egen alder.

Han mangler det ene ben og ser ud, som om han tigger penge af folk. Ved siden af ham ligger en taske og noget tøj.

„Hej,“ siger han, da han får øje på dem.

„Har I nogen mønter, som I kan undvære?“

„Det har jeg,“ siger Oliver og giver ham en tyver.

Et smil lyser op i drengens ansigt. „Tak, nu har jeg til en burger.“

„Hvad er der sket med dit ben?“ spørger Tobias.

„Trafikulykke,“ svarer han og vipper med benstumpen.

„Hvorfor har du ikke fået et kunstigt ben?“ spørger Oliver.

„Det ligger her,“ siger drengen og løfter op

i tøjjet på bænen. „Det giver mere at tigge, når man kan se, at jeg mangler et ben.“

„Okay,“ siger Oliver med et smil. „Så tager du det bare på, når du skal i skole.“

„Jeg går ikke i skole,“ svarer han.

„Hvad laver du så?“ spørger Tobias.

Smilet fra drengens ansigt forsvinder ved Tobias' spørgsmål. „Gider I godt at blande jer udenom?“

Han læner sig tilbage og siger ikke mere.

Tobias skifter emne for at snakke mere med ham, men han er tavs. Til sidst går de tilbage ad perronen.

„Mærkelig fyr,“ siger Oliver. „Han spilder sin tid med at tigge i stedet for at gå i skole.

På den måde får han aldrig et job. Han er ikke for klog.“

„Der er nogen, der skal hjælpe ham,“ siger Tobias. „Jeg forstår heller ikke, at han sidder så langt ude på perronen. Der kommer aldrig en sjæl derud.“

Et tog kører til perronen, og folk stiger ud.

„Bliv her,“ siger Tobias. „Hold øje med dem, der går forbi. Jeg snuser lidt rundt imens.“

Da toget er kørt, går han igen ud mod tunnelen. Drengen sidder stadig på bænken, men Tobias går bag om for ikke at irritere ham.

Han fortsætter helt ud til enden af perronen, hvor der står et Adgang forbudt skilt. Derfra kan han se ind i den mørke tunnel.

På pillerne er der malet en masse graffiti. Det er svært at forstå, at nogen går derind. Det må være dødsensfarligt. Man kan blive ramt af togene, men også fordi de kører på el. Hvis man kommer til at røre ved el-ledningerne, dør man.

„Hvad glør du på?“ lyder det bag ham. Det giver et sæt i Tobias. Bag ham står en dreng på hans egen alder. Han har en mørk hættetøje og sorte cowboybukser på. Et par hvide sko lyser op i hans påklædning. Han ser på Tobias med et vågent blik.

„Ikke noget,“ svarer Tobias og trækker på

skuldrene. „Jeg venter bare på toget.“

„I er lige stået af,“ siger drengen. „I kører kun en station ad gangen og står af og lurer. Hvad laver I?“

„Det har jeg jo sagt,“ siger Tobias. „Vi skal med toget.“

„Det er løgn,“ siger drengen. „I spionerer. Det er der ingen, der slipper godt fra. Du skal betale 1.000 kroner til mig, og du får tre dage til at skaffe dem. Er du med? Du står her præcis klokken otte om tre dage med pengene.“

Tobias lytter uroligt til ham. Er det en dummebøde, han snakker om? Han har hørt om andre, der har fået dummebøder. Men han har jo ikke gjort noget.

„Er det fuset ind?“ siger drengen. „1.000 kroner om tre dage. Kan du ikke skaffe dem, så er det 500 kroner ekstra for hver dag.“

„Hvad snakker du om?“ siger Tobias. „Hvad har jeg gjort?“

„Du har snuset. Derfor. Skrid nu. Forsøg ikke at snyde mig, for jeg skal nok finde dig.“

Tobias begynder at gå tilbage mod Oliver. Han er rystet. Det havde han ikke ventet. Da han vender sig, ser han, at drengen følger efter ham på afstand.

Tobias går så roligt, han kan, og da han når Oliver, kører et tog til perronen. „Kom,“ siger han. „Det skal vi med.“

Oliver, der ikke ved, at Tobias er blevet truet, er forundret. „Giver du op allerede?“

„Ja, kom nu,“ siger Tobias.

Han hiver Oliver med ind i toget. Drengen bliver stående på perronen og holder øje med dem.

„Vi skal herind,“ siger Tobias og trækker Oliver ind i den næste vogn.

„Hvad sker der?“ spørger Oliver og hiver armen til sig.

„Sæt dig her,“ siger Tobias og skubber Oliver ned på et sæde. „Jeg kommer om lidt.“

Han løber videre gennem toget til den sidste vogn. Da startsignalet bipper, springer han ud ad døren.

Han blander sig med en gruppe personer, der står ved en lille kiosk.

I det samme sætter toget i gang. I et glimt ser han Olivers overraskede ansigt, da han kører forbi. Tobias sender ham straks en sms om, at de skal mødes på Søvær om lidt.

Derefter maser Tobias sig over mod det sted, han sidst så drengen. Men han er væk. Tobias skynder sig i retning af tunnelen. Der får han øje på ham langt ude på perronen.

I det samme hopper drengen ned på skinnerne og løber ind i tunnelen.

Tobias stopper. Nu ved han, hvor han holder til. Mere behøver han ikke at vide i aften. Nu skal han hurtigt til Søvær, hvor Oliver venter.

Oliver lytter bekymret på Tobias, da de mødes. „Skal vi ikke stoppe nu?“ siger han. „Så meget er Simones guldkæde ikke værd. Du har reddet dig en dummebøde på 1.000 kroner. Måske får jeg også en. Har du tænkt dig at betale ham?“

„Slet ikke,“ siger Tobias. „Han har jord i hovedet, hvis han tror det. Jeg har aldrig set ham før, og han aner ikke, hvor jeg bor.“

De skilles på Søvær og går hjem. Tobias kan ikke lade være med at se sig tilbage engang imellem. Efter mødet med drengen føler han sig ikke tryk.

Jagten på ham, der overfaldt Simone, har taget en uventet drejning. Han føler det, som om det nu er ham selv, der bliver jaget.

Da han kommer hjem, spørger Simone, om han fandt ud af noget. Tobias vil helst ikke tale om det. Og slet ikke om dummebøden.

Han nøjes med at sige, at de ikke så ham, der overfaldt hende. Og at det var kedeligt at køre frem og tilbage med toget.

Lidt efter går han i seng og tænker på det, der er sket. Det er for mærkeligt. En dummebøde for at køre med S-tog. Det er for langt ude.

Han tænker også på ham med det ene ben. Hvorfor får han ingen hjælp? Det har han

krav på. Han bør ikke spilde sin tid med at tigge.

En ting undrer ham meget. Hvorfor sad han og tiggede på en bænk, hvor ingen kommer forbi?